

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
4.Bf.212/2018/21.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2018. év november hó 27. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t :

A kábítószer-kereskedelem büntette miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Balassagyarmati Törvényszék 2018. május 7. napján kihirdetett 19.B.16/2018/25. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlott cselekményét a Btk. 176. § (1) bekezdés IV. fordulatában meghatározott és a (3) bekezdés szerint minősülő kábítószer-kereskedelem büntettének minősíti.

A vádlott kiutasítását 8 (nyolc) évre súlyosítja.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A kiszabott szabadságvesztés büntetésbe beszámítja az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig letartóztatásban töltött időt.

A másodfokú eljárásban tolmácsolással és fordítással felmerült bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A Balassagyarmati Törvényszék a 2018. év május hó 7. napján kihirdetett 19.B.16/2018/25. számú ítéletében bűnösnek mondta ki a vádlottat kábítószer-birtoklás büntetésében [Btk. 178. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b) pont], amiért őt 5 év szabadságvesztésre és 5 év kiutasításra ítélte Magyarország területéről. Megállapította, hogy a szabadságvesztés börtönben kell végrehajtani és a vádlott a szabadságvesztés büntetéséből annak kétharmad részének a kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Rendelkezett az elsőfokú bíróság a vádlott által előzetes letartóztatásban töltött idő beszámításáról, valamint az eljárás során lefoglalt tárgyak további sorsáról.

A bűnösnek kimondott vádlottat kötelezte a bűnügyi költség viselésére, míg a tolmácsdíjként felmerült bűnügyi költségről megállapította, hogy azt az állam viseli.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész a vádlott terhére eltérő minősítés, a kiszabott büntetés súlyosítása, és elkobzás elrendelése érdekében jelentett be fellebbezést.

A vádlott és védője az elsőfokú bíróság ítéletét tudomásul vette.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.863/2017/12-I. számú átiratában a súlyosítást célzó ügyészi fellebbezést fenntartotta. Átiratában kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával lefolytatott eljárásában ügyfelderítési kötelezettségét teljesítette. A releváns bizonyítékokat megvizsgálta és mérlegelési jogkörében eljárva állapította meg a történeti tényállást. A fellebbviteli főügyészség átirata szerint azonban az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás a Be. 592. § (2) bekezdés d) pontja alapján részben megalapozatlan, mert az elsőfokú bíróság a tényállásból mellőzte a vád azon részét, mely szerint a vádlott Magyarország területére a kábítószerért hozta be, hogy annak egy részét eladja. A vádlott kereskedési szándékára utalt többek között a nála lévő többfajta kábítószer mennyisége, ami a jelentős mennyiséget meghaladta. A terheltnél összesen 9 fajta kábítószeret foglaltak le, amelyek között olyan is volt, amelyet saját vallomása szerint sem fogyasztott. A fellebbviteli főügyészség ugyancsak a vádlott kereskedési szándékát látta abban, hogy a vádlott európai könnyűzenei fesztiválokra specializálta utazását, amely fesztiválok köztudottan alkalmasak és népszerű helyszínek a kábítószer értékesítésére és természetesen fogyasztására. Az ügyészi álláspont szerint a fenti tények alapján akkor járt volna el helyesen a Balassagyarmati Törvényszék, ha a vádlott kereskedési szándékára vont volna le jogkövetkeztetést, és a vádlott bűnösségét a Btk. 176. § (1) bekezdésében meghatározott és a (3) bekezdés szerint minősülő jelentős mennyiségre elkövetett kábítószer-kereskedelem büntetében állapította volna meg.

A büntetés kiszabás körében a fellebbviteli főügyészség arra az álláspontra helyezkedett, hogy az elsőfokú bíróság helytelenül értékelte a vádlott javára a beismerést, továbbá azt is, hogy a lefoglalt kábítószeresek közül több is csak a csekély mennyiséget haladta meg. Ezeket az enyhítő körülmények közül mellőzni indítványozta. A súlyosabb minősítésre figyelemmel az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés jelentős mértékű súlyosítását szorgalmazta, és ugyancsak súlyosítani indítványozta a kiutasítás tartamát. Szintén a súlyosabb minősítésre figyelemmel nem látott lehetőséget az enyhébb – börtön – fokozat alkalmazására a vádlottal szemben, ezért a büntetés végrehajtásának fokozatát a Be. 37. § (3) bekezdés ad) pontja alapján fegyházban indítványozta megállapítani.

Indítványozta továbbá, hogy a másodfokú bíróság kobozza el a vádlott lakóautóját, tekintettel arra, hogy az a kábítószer-kereskedelem elkövetési eszköze volt, ezért az a lefoglalt kulcsokkal együtt a Be. 72. § (1) bekezdés a) pontját figyelembe véve nem mellőzhető.

A vádlott meghatalmazott védője írásban előterjesztett észrevételében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását szorgalmazta, helyes indokaira figyelemmel, egyben hangsúlyozta, hogy a súlyosítást célzó ügyészi fellebbezést nem tartja alaposnak. A védő kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítékokat teljeskörűen feltárta, azokat gondosan mérlegelte és ez alapján megalapozott tényállást rögzített. A törvényszék indokolási kötelezettségének is eleget tett, logikus és észszerű indokát adta annak, hogy a tényállást mely bizonyítékokra alapozta. A megalapozott tényállásból okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, és a bűncselekmény minősítése is törvényes. A védői érvelés szerint a megállapított tényállás és minősítés szempontjából nincs jelentősége annak, hogy ki a kábítószer tulajdonosa, mert a törvény a birtoklást bünteti. A vádlottól lefoglalt 9 fajta kábítószernek sem a mennyisége, sem pedig a sokfélesége nem támasztja alá a vádlott kereskedői szándékát. Ítéletáblai eseti döntéseket hívott fel a védő, hogy a jelen ügyben az elsőfokú bíróság által megállapított birtoklás miatt helyes. Idézte azt a szakértői megállapítást, hogy a vádlottól lefoglalt különféle kábítószeresek egy része azonos reakciót vált ki, így akár egymással felcserélhetők, behelyettesíthetők, ami ismét csak arra utal, hogy azokat a vádlott a saját használatára tartotta. A védői álláspont szerint az ügyben semmilyen konkrét bizonyíték nem merült fel arra vonatkozóan, hogy a vádlott kereskedelmi szándékkal hozta be a kábítószereseket Magyarország területére. A lakóautó elkobzására vonatkozóan arra hivatkozott, hogy az a vádlott

állandó lakóhelyeül is szolgált, és semmilyen adat nem merült fel arra vonatkozóan, hogy a gépjárművet kifejezetten a kábítószer-kereskedői tevékenységhez használta volna. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

A súlyosítást célzó ügyészi fellebbezés részben alapos.

A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezés elbírálására a Be. 599. § (2) bekezdés a) pontja értelmében nyilvános ülést tartott.

A másodfokú bíróság a Be. 590. § (1) bekezdésében rögzítettek értelmében a fellebbezéssel sérelmezett ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbíráta. Vizsgálta az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét és az eljárási szabályok megtartását arra tekintet nélkül, hogy ki, milyen okból fellebbezett.

Az ítéltábla nyilvános ülésén a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője perbeszédében az írásbeli indítványával egyezően nyilatkozott. Perbeszédében arra is rámutatott, hogy a kábítószerelosztásához, adagolásához, porciózásához szükséges tárgyak is voltak a vádlottnál, mint például a digitális mérleg. Felhívta az állandóan követett bírói gyakorlatot, amely szerint kábítószer-kereskedelemre utal, ha valaki készletezés céljára tart magánál kábítószeret. Ez a cselekmény befejezett kereskedelemnek minősül. Hangsúlyozta, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a vádlott nem kábítószerfüggő, ehhez képest a nála lefoglalt mennyiség egyértelműen kereskedési szándékra utal. Kifejtette, hogy a kereskedelemhez tényállásszerű eredmény nem kell, azaz még egy adásvétel megállapítása sem szükséges hozzá. Indítványozta, hogy a tényállásban rögzítse a bíróság, hogy a vádlott értékesítési céllal tartotta magánál a kábítószeret. Pontosította a bűncselekmény minősítését is akként, hogy indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a Btk. 176. § (1) bekezdésének IV. fordulatában meghatározott és a (3) bekezdés szerint minősülő kábítószer-kereskedelem büntetében állapítsa meg a vádlott büntetőjogi felelősségét. A büntetés kiszabására vonatkozó indítványát az írásbeli átiratában foglaltakkal egyezően terjesztette elő.

A védő a nyilvános ülésen az írásban előterjesztett észrevételeit ismételte meg. Hangsúlyozta, hogy a vádlott kereskedői szándékára vonatkozóan nem áll rendelkezésre bizonyíték, az elsőfokú bíróság ítélete mind a tényállás, mind a minősítés tekintetében hibátlan, ezért a törvényszék ítéletének helybenhagyását szorgalmazta.

A vádlott felszólalásában hangsúlyozta, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítéletében számos pontatlanság van. A törvényszék hibásan értelmezte a vádlott és korábbi utastársai whatsapp üzeneteit, mert M.-el és A.-val később is akart találkozni. Ismételten hangsúlyozta, hogy a kábítószer nagy része nem az ő tulajdonában volt, és a szerekkel nem akart kereskedni.

A felülbírálat során a másodfokú bíróság megállapította, hogy a törvényszék az eljárási szabályokat megtartotta, a lehetséges bizonyítékokat feltárta, azokat egyenként és összességükben is értékelte, és mérlegeléssel állapította meg a történeti tényállást. Az ekként rögzített tényállás mentes a Be. 592. § (2) bekezdés a-d) pontjaiban felsorolt hibáktól, ekként felülbírálatra alkalmas. Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok gondos mérlegelése alapján hibátlan tényállást állapított meg, azt a bizonyítékok mindenben alátámasztották. Részletesen foglalkozott az egyes bizonyítékokkal, amelyeket egymással is összevetett, a logika szabályainak megfelelően értékelt, és részletesen számot adott arról is, hogy mely bizonyítékokat miért fogadott el, míg másokat milyen okból vetett el. Az elsőfokú bíróság az eljárásában érdemben foglalkozott a vádlott eljárásjogi kifogásaival is. a

vádlt a másodfokú eljárásban is hivatkozott arra, hogy az első vallomásában foglaltakat nem úgy rögzítették, ahogyan ő azt elmondta, ezért megbízta ügyvédjét, hogy panasszal éljen.

A Balassagyarmati Törvényszék az ítélete indoklásában a 9. oldal utolsó bekezdésében, valamint a 10. oldal első bekezdésében részletesen vizsgálta a vádlott eljárásjogi kifogásait, és azokról úgy foglalt állást, hogy azok egyfelől nem helytállóak, másfelől nem is megalapozottak. A vádlott nyomozati vallomásai ezért – a védő és a tolmács jelenlétére tekintettel - bizonyítékként felhasználhatóak a büntetőeljárásban. Észszerű indokát adta annak is, hogy ilyen körülmények között miért nem látta szükségét megidézni az elsőfokú tárgyalásra a vádlottat kihallgató rendőröket. A másodfokú bíróság az eljárás során maga is vizsgálta a vádlott eljárásjogi kifogásait és a rendelkezésre álló iratok tartalma alapján azt állapította meg, hogy a nyomozás során sem történt olyan eljárásjogi szabálysértés, amely miatt a vádlott gyanúsítottként tett nyilatkozatainak bármelyike ne lenne bizonyítékként értékelhető. Szükséges hozzátenni, hogy korántsem olyan vádlotti nyilatkozatokról van szó, amelyek a bűncselekmény teljes egészére vonatkoznának, és különösen nem olyanokról, amelyek a bűnösségre és minden részletre kiterjedő beismerő vallomások lennének.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok között értékelte a vádlott nyomozás során tett vallomásait, az igazságügyi vegyész- és orvosszakértői véleményeket, az igazságügyi informatikus szakértő véleményét, a vádlott lakóautójában foganatosított házkutatásról készült jegyzőkönyvet, valamint az erről készült videofelvételt, valamint az egyéb okiratokat, melyek mérlegelésével állapította meg a tényállást. A vádlott az eljárás során többféle – részben beismerő – vallomást tett, amelyeket részletesen bemutatott és elemzett a törvényszék és amelyekből azt a következtetést vonta le, hogy a vádlott büntetőjogi felelőssége, legalábbis a kábítószer-birtoklás büntetében, aggálytalanul megállapítható. A vádlott vallomásai számos ellentmondást tartalmaztak, így például többször is elhangzott a részéről, hogy alkalmi utasaival összevesztek, ám azok ennek ellenére is a lakóautójában hagyták a csomagjaikat. Arra nem tudott elfogadható választ adni, hogy ha a későbbiekben már nem is volt szándéka volt velük találkozni, akkor miért rejtette el az utasai csomagját a sajátjához, amikor vele szemben rendőri intézkedésre került sor. A vádlott azt sem vitatta, hogy a nála megtalált sokféle és a jelentős mennyiséget több mint háromszorosan meghaladó kábítószernek egy csekély része az ő tulajdonát képezte, azonban tagadta, hogy valamennyi az övé lett volna. Ezzel ellentétben az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján – bírói mérlegelés eredményeként – arra a következtetésre jutott, hogy a vádlottnál megtalált jelentős mennyiségű – 9 félé – kábítószer mind a vádlott tulajdonát képezte. E körben egyébként helyesen mutatott rá a védő a fellebbezésre tett írásbeli észrevételében, hogy a tulajdonjog a büntető törvénykönyvi tényállás szempontjából irreleváns, hiszen a birtoklást rendeli büntetni az anyagi jogszabály. Az elsőfokú bíróság az ítéletének 9-22 oldalain részletesen elemezte nemcsak a vádlotti vallomásokat, hanem az egyéb bizonyítékokat is. Jelentős figyelmet szentelve a vádlott lakóautójában végzett házkutatásról készült jegyzőkönyvnek és fényképfelvételeknek, amelyek alapján pontos és helytálló megállapításokat tett a feltalált kábítószer elrejtési helyére, és a megtalálás körülményeire is. Az e körben adott elsőbírói indokolással és mérlegeléssel maradéktalanul egyetértett az ítéletábra is, melynek eredményeként rögzíteni kellett azt is, hogy helyesen döntött az elsőfokú bíróság, amikor a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a vádlott büntetőjogi felelősségét megállapította.

Kétségtelen tény, hogy a jelentős mennyiség alsó határát több, mint háromszorosan meghaladó mennyiségű kábítószer a vádlott lakóautójában elrejtve találták meg. Ezeken a nem vitatható tényeken felül – amelyekre vonatkozóan a vádlott is részbeni beismerő vallomást tett – abban kellett állást foglalnia az első- és immár a másodfokú bíróságnak is, hogy a vádlott szándéka a

kábítószer-kereskedelemre is kiterjedt, vagy helyesen minősítette a vádlott magatartását az elsőfokú bíróság, amikor őt kábítószer-birtoklás büntetében marasztalta el.

A Fővárosi Ítéltábla e körben az ügyési fellebbezésben, illetve a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség átiratában foglaltakkal értett egyet. Tényként kell kezelni, hogy a vádlottnál a jelentős mennyiség alsó határát több mint háromszorosán meghaladó – 334% - nem kevesebb, mint 9 különféle kábítószerrel találtak a házkutatás során. Ugyancsak ténykérdés, hogy a vádlott ezek közül a kábítószeresek közül többfelét egyáltalán soha nem fogyasztott, és az orvosszakértői vélemény szerint kábítószerfüggő sem volt. Mindezek a tények jelentős mértékben abba az irányba mutatnak, hogy a vádlott a birtokláson felül kereskedelmi céllal hozta be az ország területére a kábítószerrel. A fentiekben túlmenően az elsőfokú bíróság az ítéletében foglalkozott azzal is, hogy a kábítószereseket elrejtve találták meg a terhelt lakóautójában, és a különféle kábítószeres csomagolásának módja is hasonló volt, még azoké is, amelyekről a vádlott azt állította, hogy azok korábbi utasainak a csomagjai voltak.

Ugyanakkor tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a rendelkezésére álló meglehetősen széleskörű bizonyítékok ismeretében és azok elemzésének eredményeként arra a következtetésre jutott, hogy a vádlott nem kereskedési céllal tartotta magánál a kábítószerrel. Jóllehet ítéletének jogi indokolási részében (elsőfokú ítélet 23-27. oldalai) részletesen kifejtette, hogy mely indokok alapján nem látta bizonyítottnak a kereskedelmet, azonban ezekre a következtetésekhez tévesen jutott el. A digitális mérleg minden esetben a kábítószeresek porciózását, kimérését, adagolását segíti elő, amely egyértelműen kereskedői jellegű tevékenységre utal. Ebből a szempontból nincs jelentősége annak a körülménynek, hogy a digitális mérlegen csak olyan anyagmaradványokat találtak (ketamin és marihuana), amelyeket csak a vádlott fogyasztott. Ez a tény önmagában a legkevésbé sem zárja ki azt a körülményt, hogy a vádlott ezekkel a szeresekkel is kereskedett, márpedig a digitális mérleg és annak szennyezettsége egyértelműen az adagolásra, mérésre, porciózásra, azaz kereskedelmi tevékenységre utal. Semmiféle ténybeli alapja nincs annak az elsőbírói következtetésnek, hogy jelen esetben inkább a vádlott saját fogyasztására történő kiadagolást támasztotta alá a digitális mérleg ténye. Ugyancsak téves az az elsőbírói következtetés, amely a kábítószeres több fajtája és mennyisége ellenére úgy foglalt állást, hogy azok szintén nem a kereskedelmi tevékenységet támasztják alá. Kiemelendő, hogy már önmagában a kábítószeres széleskörű fajtája és nem utolsósorban a jelentős mennyiség szintén a kereskedelmi tevékenység bizonyítékaiul szolgálnak. E körben a Legfelsőbb Bíróság 1/2017. számú Büntető Jogegységi Határozata tartalmaz a kábítószer kereskedelem megvalósulásának szempontjaira vonatkozó iránymutatást. A jogegységi határozat IV.2. pontjában foglaltak értelmében a kereskedelemmel elkövetett kábítószerrel visszaélések a forgalomba hozatalnál tágabb elkövetési magatartások, folyamatos tevékenységek, rendszeres, ismétlődő adás-vételek által valósulnak meg. Haszonszerzésre irányulnak és magukban foglalnak minden olyan tevékenységet, amely elősegíti, hogy a kábítószer eljusson a viszonteladóhoz vagy a fogyasztóhoz. Ezek közé tartozik a kábítószernek kereskedelem céljából történő megszerzése, készletezése is, amely magatartás befejezett önálló tettesi cselekmény. Az idézett jogegységi határozat a kereskedelemmel kapcsolatban kitér arra is, hogy a kábítószernek kereskedelem céljára történő megszerzése önmagában akkor is kereskedelem körébe tartozik, ha többlet magatartás nem kapcsolódik hozzá. Másként fogalmazva ha a bizonyítékokból a kereskedelemre lehet következtetni akkor is, ha konkrét adásvétel, forgalomba hozatal nem történt, vagy ilyennek az elkövetőt nem érték tetten.

Felhívja az ítéltábla továbbá a BH 2015. évi 324. sz. alatt közzétett eseti döntését is, amely egyértelműen rögzíti, hogy amennyiben a terhelt nagy tételben vásárol továbbértékesítés céljára kábítószerrel, kábítószer csomagolására, hígítására, adagolására szolgáló eszközökkel rendelkezik,

cselekménye kereskedelemnek minősül. Az eseti döntésben részletezett történeti tényállás szerint a terhelt nagy tételben történő értékesítés céljából vett át külföldön és szállított Magyarországra különböző kábítószereket. Ezen túlmenően a lakásán lefoglalt kábítószerrel ugyancsak nagyobb tételben kívánta értékesíteni, ahol a kábítószer mellett annak adagolására, csomagolására, hígítására szolgáló eszközöket és anyagokat is találtak. E körülményekből megállapítható, hogy a terhelt cselekményeit rendszeres haszonszerzésre törekedve valósította meg. A Kúria e körben kialakított gyakorlata szerint ezért bűncselekménye a kereskedelem befejezett alakzataként értékelendő.

A fentebb részletezett Jogegységi Határozatban és eseti döntésben foglaltakat jelen ügyre vonatkoztatva minden kétséget kizáróan megállapítható, hogy a vádlott a Btk. 176. § (1) bekezdés IV. fordulatóban meghatározott és a fenti törvényhely (3) bekezdése szerint minősülő kábítószer-kereskedelem büntettét valósította meg. A nála megtalált és tőle lefoglalt kábítószerrel különböző fajtái, azok mennyisége, a csomagolóanyagok és a digitális mérleg egyértelműen kereskedői tevékenységre utalnak, és jóllehet adásvétel során nem érték tetten, azonban a vádlott magatartását egyértelműen a kereskedelmi célzatú készletezés jellemezte, amely magatartás – a korábban kifejtettek értelmében – önálló, befejezett tettesi cselekmény.

A fentiekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla egyetértett a fellebbviteli főügyészség eltérő, súlyosabb minősítést szorgalmazó fellebbezésével, és a vádlott cselekményét a korábban írtaknak megfelelően kábítószer-kereskedelem büntettének minősítette.

A büntetés kiszabása körében az elsőfokú bíróság alapvetően helyesen tárta fel a vádlott javára szóló enyhítő és a terhére szóló súlyosító körülményeket, azonban azok több helyen pontosításra szorulnak. Osztotta a másodfokú bíróság a fellebbviteli főügyészség átiratában foglaltakat abban a tekintetében, hogy az enyhítő körülmények közül mellőzni szükséges azt az elsőbírői megállapítást, amely szerint a lefoglalt kábítószerrel jelentős része önmagában csak a csekély mennyiséget haladta meg. Ez azért nem értékelhető enyhítő körülményként, mert az állandóan követett bírói gyakorlat szerint a különböző fajtájú kábítószerrel mennyisége összeadódik és az jelen esetben a jelentős mennyiség alsó határát több mint háromszorosan meghaladta. Ezért tehát nem értékelhető enyhítő körülményként, hogy a jelentős mennyiségű kábítószer milyen különböző fajtájú és részben a csekély mennyiséget meg nem haladó kábítószer-mennyiségből tevődött össze. Ugyancsak nem értékelhető jelentős súlyú enyhítő körülményként a vádlott részbeni beismerő vallomása, tekintettel arra, hogy az a bűnösségére sem terjed ki teljes egészében, illetve a beismerő vallomás olyan körülmények között keletkezett, miután a rendőrök a kábítószerrel a vádlott lakóautójában megtalálták.

A súlyosabb minősítés a Btk. rendelkezései szerint elviekben súlyosabb büntetési tételt is eredményez, így az elsőfokú bíróság által megállapított 5 évtől 10 évig terjedő szabadságvesztés helyett 5 évtől 20 évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő a vádlott terhére a másodfokú bíróság által megállapított bűncselekmény. Ugyanakkor a büntetési tételkeretek alsó határának azonossága mellett a Fővárosi Ítéltábla nem látott okot a szabadságvesztés büntetés lényeges súlyosítására, mert az eset összes körülményei alapján a vádlottal szemben az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés – még a súlyosabb minősítés mellett is – megfelelően szolgálja a Btk. 79. §-ában meghatározott büntetési célokat.

Osztotta ugyanakkor a másodfokú bíróság a fellebbviteli főügyészség indítványát abban, hogy a vádlott kiutasítási büntetését súlyosította és azt 8 évben állapította meg, melynek kiszabása során felhívta a Btk. 59. § (1) bekezdésében, valamint a 60. § (2) bekezdésében írtakat is.

Egyetértett az ítéletábra az elsőfokú bíróság azon rendelkezésével, mely szerint a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés végrehajtási fokozata fegyház helyett börtön. Ennek indoka az – amelyet a törvényszék is helyesen fogalmazott meg –, hogy a vádlott távol hazájától, idegen országban tölti a reá váró szabadságvesztés büntetést, ahol a beszélt nyelvet sem érti, külföldi állampolgár lévén értelemszerűen hozzátartozói sem tudnak vele kapcsolatot tartani, látogatni, csomagot küldeni, vagy mindezeket csak igen nagy nehézségek és költségek árán tudják megtenni. Idegen környezetben, idegen nyelvű emberek között a büntetés végrehajtásának elviselése még nagyobb terhet jelent a vádlott számára, ezért ezeket a fokozott nehézségeket helyesen kompenzálta az elsőfokú bíróság azzal, hogy a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés végrehajtási fokozatát fegyház helyett börtönben állapította meg.

Nem értett egyet a másodfokú bíróság a fellebbviteli főügyészségnek a vádlott lakóautójának elkobzására irányuló indítványával. Az elsőfokú bíróság ítélete már a személyi részben, majd később a tényállásban is egyértelműen rögzíti, hogy a vádlott – aktuális tartózkodási helyétől függetlenül – életvitelszerűen a Hymer típusú lakóautójában él. Ezt egyébként a nyomozás során a lakóautóról készült fényképfelvételek is egyértelműen bizonyítják. A lakóautó tehát a vádlott tényleges lakó- illetve tartózkodási helye.

A Btk. 72. § (1) bekezdésének a) pontja értelmében mérlegelést nem tűrően el kell kobozni azt a dolgot, amelyet a bűncselekmény elkövetéséhez eszközül használtak, vagy arra szántak. A Btk. 73. §-a a fenti rendelkezés alól méltányossági okból néhány kivételt enged, azonban az imént megjelölt törvényhely c) pontja a méltányosságot valamennyi kábítószerrel elkövetett bűncselekménnyel összefüggésben kizárja. Az elsőfokú bíróság az ítéletének indokolásában azért utasította el a lakóautó elkobzására vonatkozó ügyészi indítványt, mert azt állapította meg, hogy az a vádlott tényleges lakóhelyét képezte, és tényszerűen nem azért rendelkezett lakóautóval, hogy azzal az eladásra szánt kábítószerrel az eladások helyszínére szállítsa. Ezzel az érveléssel maradéktalanul egyetértett a másodfokú bíróság is, illetve ezen túlmenően hivatkozik az ítéletábra a Btk-hoz fűzött Kommentárhoz is, amely szerint a méltányosság kizárását részletező törvényhely az elkobzás mellőzésének kizárását az elkövetés tárgyára, és nem annak eszközére vonatkoztatja. Másként fogalmazva a kábítószerrel kellett elkobozni, azonban a vádlott lakóautója jelen esetben nem az elkövetés tárgya volt, még csak nem is annak eszköze, hanem a lakóautóban élt a vádlott, amelyben egyébként a kábítószerrel tartotta. Ezért tehát a lakóautó elkobzása a másodfokú bíróság megítélése szerint sem lehetséges.

E körben a másodfokú bíróság a BH. 1997. évi 56. szám alatt közzétett eseti döntésre hivatkozik, mely szerint a célszerűségi szempontokból át nem alakított gépkocsit nem lehet a csempészet eszközének tekinteni azon az alapon, hogy utasai a járműben elrejtve jelentős mennyiségű kábítószerrel szándékoztak az ország területére csempészni. Nincs helye ezért a gépkocsi elkobzásának. Ahogyan erre a másodfokú bíróság az előbb már utalt, jelen esetben sem tekinthető a bűncselekmény elkövetéséhez eszközül használt dolognak a vádlott lakóautója.

A másodfokú bíróság a vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének a kihirdetésétől a mai napig letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámította a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdéseinek felhívásával.

A másodfokú eljárásban a tolmácsolással és fordítással felmerült 543.330,- forint bűnügyi költségről megállapította az ítéletábra, hogy azt az állam viseli a Be. 613. § (1) bekezdése alapján, figyelemmel a Be. 576. § (1) bekezdés b) pontjában foglaltakra is.

Budapest, 2018. év november hó 27. napján

Dr. Hrabovszki Zoltán s.k.	. Németh Nándor s.k.. Halász Etelka s.k	
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró

A Balassagyarmati Törvényszék 19.B.16/2018/25. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 4.Bf.212/2018/21. számú ítéletében írt változtatásokkal a 2018. év november hó 27. napján jogerőre emelkedett.

Dr. Hrabovszki Zoltán s.k.
a tanács elnöke